

PARAULA I VIDA

ACTUALITAT

Acollim el Crist que entra a Jerusalem

Visquem a fons i amb fe la Setmana Santa i acollim el Crist que entra a Jerusalem, per redimir tota la humanitat. Si hi entrem amb Jesús, viurem dues setmanes molt decisives per a la vida de tot cristià. La primera, que prepara i introdueix als tres dies més sants de tot l'any —el Tridu Pasqual: divendres, dissabte i diumenge de Pasqua—, i la segona, que exulta per la celebració de la Pasqua de Resurrecció que vivim durant tota una setmana, com si fos un sol dia, i prolonguem durant cinquanta dies, com una sola festa esclatant.

Acollim el Crist, brandant els rams de la victòria del Senyor, el nostre únic Rei! Tota aquesta setmana farem memòria creient i agraïda del do de la Vida Nova del Crist. Per això ens cal fer-nos humils i senzills, com els infants; tenir els ulls i el cor ben oberts; i rebre el Senyor a casa nostra, acollint-lo com el nostre Salvador, amb el compromís d'estimar-lo i d'obeir tots els seus manaments.

Acollim el Crist, fent-li total confiança, perquè a través del Bisbe consagrarà el Sant Crisma i els Sants Olis el Dilluns Sant, a la Catedral, —envoltat de tot el presbiteri diocesà que renova coratjosament les seves promeses sacerdotals— i aquests olis duran i prolongaran la santificació pasqual a tots els fidels, en tots els temples de la Diòcesi, i al llarg de tot l'any.

Acollim el Crist que ens concedeix el perdó del Pare. En algun d'aquests dies, viurem amb major intensitat la celebració del perdó sacramental, revivint la tradició que el Dijous Sant, el Bisbe reconciliés els penitents pú-

blics i els tornés a unir dins la comunió eucarística. Per això continua essent un manament eclesial confessar els pecats mortals, almenys un cop a l'any, per Pasqua.

Acollim el Crist i agraïm la seva donació tan gran i tan humil a l'Eucaristia, perquè Dijous, en el Cenacle, Ell fa que la Pasqua sigui permanent, quotidiana, i esdevingui «el nostre pa de cada dia». I podrem ser omplerts de la caritat del Crist, que s'abaixa fins a rentar els peus, i omple els nostres cors i les nostres accions, del do de l'Esperit Sant. Agraïm, també, el do dels ministres ordenats, servidors de tots els batejats, que són presència del Bon Pastor i del Servent de Déu enmig nostre.

Acollim el Crist per tal de revivre el Divendres la seva Passió i Mort en creu, i poder estar amb Maria i el deixeble que Jesús estimava, al peu de la Creu. Adorem la Creu que omple de sentit el sofriment i dona esperança, i pregarem per tots.

Acollim el Crist perquè Dissabte callarem, confiarem i pregarem en silenci, esperant que Déu no abandonarà mai el seu Fill i el ressuscitarà d'entre els morts, obrint la nostra esperança envers la vida nova dels ressuscitats.

Acollim el Crist que, com en un nou baptisme, ens farà renéixer a la Vetlla Pasqual i, el Diumenge, gustarem l'Amor que tot ho venç, sense deixar de cantar l'Al·leluia, perquè Crist ha vençut, ha ressuscitat, i tot ha estat renovat.

Acollim el Crist que entra a Jerusalem, i visquem cristianament la Setmana Santa!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

La celebració de Rams inicia avui la Setmana Santa

El Diumenge de Rams se celebra avui arreu de la Diòcesi d'Urgell amb la tradicional benedicció dels rams, les processons i la celebració eucarística de la Passió del Senyor. Famílies senceres amb infants i moltes acompanyades pels avis, s'acosten a les parròquies per beneir les seves palmes, palmons, i rams d'olivera i llorer, i aclamar Jesús que entra a Jerusalem.

A la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell, la celebració serà presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i començarà a la porta nord amb la tradicional benedicció.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Tan sols pensar en l'altre

Quan Jesús ens proposa l'ideal de l'amor: estimar els enemics, ens posava el llistó tan amunt que després ens costa posar el límit per sota a aquest sostre infinit per estimar. I acabem quedant-nos en la nostra imperfecció de l'amor. Si ens costa estimar a tothom, fins a l'enemic, comencem per la fórmula més fàcil: «pensa en l'altre, no només en tu sol».

Certament que és un mínim, però molt sovint no arribem ni a això. A tall d'exemple. Arribes amb el cotxe per aparcar i tens molts llocs arran de vo-

lera. Et pares a calcular que davant o darrera teu hi han de cabre més cotxes? Potser et penses que només hi has d'aparcar tu? I quan t'estàs rentant les dents o esbaldint els plats, t'adones que si vas obrint i tancant l'aixeta acabes fent servir una quarta part de l'aigua que gastaries? Te n'adones que quan regues les plantes del balcó a les dotze del migdia estàs mullant les persones que passen per sota? I quan surts a fumar, ja sigui al teu balcó o a la terrassa del bar, tens al teu costat persones que els fa mal respirar el fum per-

què tenen asma? I aquell clàssic detall, gairebé en extinció, de deixar el seient per permetre que s'hi assegui aquella persona que realment necessita esperar-se asseguda?

Hem viscut un temps que se'ns ha convidat a fer coses pensant en els altres: la pandèmia de Covid. Però lluny queda aquell petit gest de portar posada la mascareta quan estaves davant d'una altra persona. No hem après res quan, sabent que estàs constipat, o que tens grip declarada i, ja no diem si tens Covid assenyalada pel test, conti-

nues sortint al carrer i sabent de cert que això mateix que tu tens ho encomanaràs al del costat.

El camí per aprendre a estimar comença en deixar-li lloc a l'altre i que res del que jo digui o faci molesti a qui tinc al costat. No podem deixar de viure ni un sol instant sense la consciència que no vivim sols i que els altres necessiten ser estimats per mi. És així com l'altre passa a ser més important que jo. La gran lliçó del Mestre quan va donar la vida per mi.

Valentí Alonso i Roig

PALABRA Y VIDA

Acojamos a Cristo que entra en Jerusalén

Vivamos a fondo y con fe la Semana Santa y acogamos a Cristo que entra en Jerusalén, para redimir a toda la humanidad. Si entramos con Jesús, viviremos dos semanas muy decisivas para la vida de todo cristiano. La primera, que prepara e introduce a los tres días más santos de todo el año —el Triduo Pascual: viernes, sábado y domingo de Pascua—, y la segunda, que exulta por la celebración de la Pascua de Resurrección que vivimos durante toda una semana, como si fuera un solo día, y prolongamos durante cincuenta días, como una sola fiesta de inmensa alegría.

Acojamos a Cristo, blandiendo los ramos de la victoria del Señor, nuestro único Rey. Toda esta semana haremos memoria creyente y agradecida del don de la Vida Nueva de Cristo. Por eso necesitamos hacernos humildes y sencillos, como los niños; tener los ojos y el corazón bien abiertos; y recibir al Señor en nuestra casa, acogiéndole como nuestro Salvador, con el compromiso de amarle y de obedecer todos sus mandamientos.

Acojamos a Cristo, haciéndole total confianza, porque a través del Obispo consagrará el Santo Crisma y los Santos Óleos el Lunes Santo, en la Catedral, —rodeado de todo el presbiterio diocesano que renueva valientemente sus promesas sacerdotales— y estos óleos llevarán y prolongarán la santificación pascual a todos los fieles, en todos los templos de la Diócesis, y a lo largo de todo el año.

Acojamos a Cristo que nos concede el perdón del Padre. En alguno de estos días, viviremos con mayor intensidad la celebración del perdón sacramental, reviviendo la tradición de que el Jueves Santo, el Obispo reconciliaba a los penitentes públicos y los volvía a acoger en la comunión eucarística. Por eso sigue siendo un mandamiento eclesial confesar los pecados mortales, al menos una vez al año, por Pascua.

Acojamos a Cristo y agradezcamos su donación tan grande y tan humilde en la Eucaristía, porque el Jueves, en el Cenáculo, Él hace que la Pascua sea permanente, cotidiana, y se convierta en «nuestro pan de cada día». Y podremos ser llenados de la caridad de Cristo, que se abaja hasta lavar los pies, y llena nuestros corazones y nuestras acciones, del don del Espíritu Santo. Agradezcamos también el don de los ministros ordenados, servidores de todos los bautizados, que son presencia del Buen Pastor y del Siervo de Dios en medio de nosotros.

Acojamos a Cristo para revivir el Viernes su Pasión y Muerte en la cruz, y poder estar con María y el discípulo que Jesús amaba, al pie de la Cruz. Adoremos la Cruz que llena de sentido el sufrimiento y da esperanza, y rezaremos por todos.

Acojamos a Cristo porque el Sábado callaremos, confiaremos y oraremos en silencio, esperando que Dios no abandonará nunca a su Hijo y lo resucitará de entre los muertos, abriendo nuestra esperanza a la vida nueva de los resucitados.

Acojamos a Cristo que, como en un nuevo bautismo, nos hará renacer en la Vigilia Pascual y, el Domingo, gustaremos el Amor que todo lo vence, sin dejar de cantar el Aleluya, porque Cristo ha vencido, ha resucitado, y todo ha sido renovado.

Acojamos a Cristo que entra en Jerusalén, y vivamos cristianamente la Semana Santa!

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Recés espiritual per a Verges Consagrades

Dissabte dia 4 de març, l'Arquebisbe Joan-Enric Vives, al Santuari de la Mare de Déu de Refet, municipi de Seró, va predicar un recés espiritual a les 4 verges consagrades de la Diòcesi d'Urgell, Cristina, Anahí, Pilar i M. Trinitat, més la que es prepara per rebre la consagració a l'abril a la Catedral de Santa Maria d'Urgell, Josefina.

La reflexió girà entorn de la identitat i la missió de la Verge Consagrada, tot fent un repàs a manera de *lectio* del que està contingut en

el Ritual de Consagració de Verges i, en concret, a la pregària consecratòria. Van tenir temps per al col·loqui frater i la compartició d'ex-

periències de fe. Al final de la jornada van celebrar l'Eucaristia i van pregar amb la pregària eclesial de les Vespres.

Santa Teresina, protagonista de la primera conferència quaresmal a La Seu d'Urgell

El dia 1 de març al casal parroquial de La Seu d'Urgell va tenir lloc la primera de les conferències quaresmals programades amb el títol «Teresina, mestra de la infància espiritual. 150 anys del seu naixement i 25 de la seva proclamació com a Doctora de l'Església». Impartí la conferència l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, a qui el Rector de la parròquia i Vicari general, Mn. Ignasi Navarri, va voler agrair la seva presència enmig dels fidels.

L'Arquebisbe va dividir la seva intervenció en dues parts. En la primera va destacar els trets biogràfics de Santa Teresina de l'Infant Jesús i de la Santa Faç, de nom «Teresa Martin», nascuda el 2 de gener de 1873 i traspasada el 30 de setembre de 1897. Malgrat que només va viure 24 anys, Sant Pius X la va definir com «la santa més gran dels temps moderns».

En la segona part de la seva conferència, l'Arquebisbe va definir els principals trets de la doctrina i espiritualitat de Santa Teresina: el petit camí/caminet que és la recerca de la santedat en les petites coses de cada dia. Ella creia que no calia dur a terme actes heroics o grans obres per tal d'assolir la santedat i expressar el seu amor a Déu. Entre 1893 i 1894, com a resultat del seu discerniment interior, ella confia la seva petitesa davant Déu i el convida a actuar-hi, aquest seria el naixement del petit camí/caminet.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «El dolç cant de la creació ens convida a practicar una espiritualitat atenta a la presència de Déu en el món natural, conscients que totes les coses van ser fetes per mitjà de Crist i sense Ell no es va fer res de tot el que existeix (Jn 1,3)» (6 de setembre).

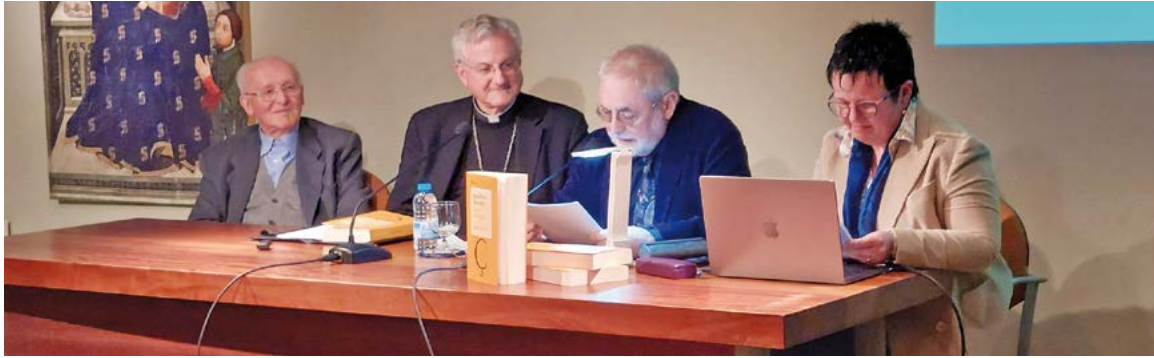
@Pontifex_es: «Déu actua a través d'esdeveniments no programables i fins i tot de contratemps. Demanem al Senyor que ens envii el seu Esperit perquè ens ajudi a discernir i a reconèixer la seva presència fins i tot en les situacions imprevistes i doloroses de la nostra vida» (7 de setembre).

@Pontifex_es: «Davant tots els escenaris de guerra del nostre temps, els demano que siguin constructors de pau. Preguem junts per la reconciliació i la concòrdia. Encomanem a la Mare de Déu les víctimes de totes les guerres, especialment la benllogada població ucraïnesa» (7 de setembre).

@Pontifex_es: «La crida evangèlica «Converteixin-se, perquè el Regne dels Cels és a prop» (Mt 3,2) convida a una nova relació amb Déu, i també a una relació diferent amb els altres i amb la creació. Custodiar l'obra de Déu és part essencial de la vida cristiana» (9 de setembre).

L'Arxiu del Bisbat d'Urgell, clau per traçar els orígens del català

El dia 27 de febrer a la sala d'actes del Seminari diocesà d'Urgell va tenir lloc la presentació del llibre *Lletres que parlen. Viatge als orígens del català*, de La Magrana, del Grup editorial Random-Penguin House. L'acte fou presidit per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i va comptar amb la presència dels autors, Dr. Jesús Alturo i Perucho i Dra. Tània Alaix i Gimbert; l'Arxiver diocesà d'Urgell, Mn. Benigne Marquès; i la responsable de l'oficina del delegat territorial del Govern de la Generalitat a l'Alt Pirineu i Aran, Míriam Lamolla; així com una gran quantitat de públic assistent.

El llibre *Lletres que parlen. Viatge als orígens del català*, presenta una nova proposta sobre els orígens de la llengua catalana i sobre els testimonis escrits més antics identificats fins ara. Aporten noves datacions dels textos més antics i més significatius escrits en català i posen nom a una trentena d'autors, a molts dels quals han atribuït també documents nous. La recerca que presenten és feta a partir d'estudis paleogràfics, filològics i sociohistòrics que combinen l'anàlisi directa i personal de les fonts primàries amb el màxim rigor científic. Fruit d'una investigació continuada en el temps, en què han analitzat milers de manuscrits d'arxius i biblioteques històriques catalanes, espanyoles i de països europeus com França, Itàlia i el Vaticà.

Els autors del llibre es refermen en el fet que les *Homilies d'Organyà*, conservades a la Biblioteca de Catalunya, es van copiar al voltant del 1220, i en situen l'origen també a la Canònica d'aquesta vila. La segona còpia del *Llibre dels jutges*, que es conserva a l'Abadia de Montserrat, també seria de la mateixa època entre 1220 i 1230, sinó un poc posterior.

A més, tant el fragment del *Llibre dels jutges* de La Seu d'Urgell com el de l'Abadia de Montserrat s'haurien copiat a partir d'una sola traducció i no de dues, com s'havia considerat fins ara. Aquesta traducció del llatí al català l'haurien fet diversos juristes en col·laboració, sota la direcció del jutge de Barcelona

Ponç Bonfill Marc, mestre de jutges, el primer terç del segle XI. També ens ofereixen una nova edició crítica d'aquests textos libraris i dels altres documents o diplomes —textos de caràcter administratiu i jurídic— identificats fins ara.

Sobre l'origen de la llengua catalana, el Dr. Jesús Alturo i la Dra. Tània Alaix avancen el moment de la formació de la llengua catalana com a mínim al segle IV, entre tres i quatre segles abans del que majoritàriament s'ha argumentat. Ho fan a partir de la identificació en els escrits de Sant Pacià, Bisbe de Barcelona, de gran formació clàssica i autor cultíssim d'obres en llatí, de paraules i expressions aïllades, com «si te placet» (si et plau), «subinde» (sovint) i «ce-ruulus» (cérvol), primerenques formes populars en què ja batega un protocatalà, en gestació avançada. A la llum de les seves troballes, els investigadors, afirmen que el català escrit no va emergir, tal com s'ha argumentat, per ignorància dels escriptors ni per incapacitat de la llengua llatina per expressar els nous conceptes de l'època feudal, motiu pel qual la majoria dels textos catalans primitius serien originaris del Bisbat d'Urgell. Al contrari, els escriptors urgellesos eren majoritàriament cultes i tenien un notable coneixement del llatí.

El Dr. Jesús Alturo i Perucho és catedràtic de Paleografia, Codicologia i Diplomàtica de la Universitat Autònoma de Barcelona i Fundador i Director del Seminari d'aquestes mateixes matèries i Membre del Comitè Internacional de Paléographie Latine, Creu de Sant Jordi 2021, i que té més de 350 publicacions especialitzades. La Dra. Tània Alaix i Gimbert és Doctora en Ciències de l'Antiguitat i de l'Edat Mitjana, Bibliotecària a la Biblioteca Nacional de Catalunya i Investigadora al Seminari de Paleografia, Codicologia i Diplomàtica de la Universitat Autònoma de Barcelona. Són dos grans coneixedors de l'Arxiu diocesà i Capítular d'Urgell, que col·laboren habitualment a la revista diocesana *Urgellia* cosa que queda de manifest en els agraïments del llibre.

DIADA DE L'AMOR FRATERN

Ens urgeix viure el sentit caritatiu de l'Eucaristia

Setmana Santa ens fa reviure, en el seu sentit espiritual, els darrers dies de la vida de Jesús de Natzaret abans de la seva crucifixió i resurrecció. Fem un recordatori que esdevé celebració litúrgica i que va mostrant als creients aquest Camí cap a la Salvació de la humanitat. En aquest camí hi trobem un dels moments més fraternals i joiosos de Jesús amb els deixebles: comparteixen el sopar pasqual, en un ambient d'amistat i de companyonia, com si el que ha de venir després quedés encara lluny en el temps.

És al voltant d'una taula, o potser asseguts en el terra d'una catifa, on comparteixen el pa i el vi, amb gestos ben amicals que donen a la trobada un sentit molt fraternal, d'un amor de germanor i veritable caritat entre ells.

Per això és el Dijous Sant que Càritas celebra i ens demana celebrar el Dia de l'Amor Fraternal, un memorial on l'amor entre germans ha de ser ben present en la pregària i en l'acció caritativa. Ens demana, com ens recorda el Sant Sopar, repartir i compartir el «pa»: el de la solidaritat, els de les ajudes econòmiques, el de papers per a tothom, el del treball digne, el de llar per a tothom, el d'ajudar als emigrants i refugiats... Fem visible allò que sembla invisible i que ens fa vulnerables; la pobresa i la marginació, que també estan ben presents en el convit pasqual, al costat del Mestre.

Aquest memorial que és l'Eucaristia, que l'Església celebra arreu del món cada dia, el convertim en dinamitzador d'un veritable amor fraternal universal. El món d'aquest 2023 necessita amb urgència que siguem més germans, que fem de la caritat un instrument per salvaguardar a tantes persones que viuen massa sovint la indiferència, la injustícia social i la pobresa econòmica.

El Fill de Déu va saber agenollar-se per rentar els peus dels Dotze... i nosaltres? Què fem per ser bons seguidors de Jesucrist? De moment, és un esperó aquest lema de Càritas: «Ajuda'ns a ajudar». Fem-ne vida i compromís.

Mn. Jaume Mayoral

Delegat episcopal de Càritas d'Urgell

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns Sant (lit. hores: 2a setm.) [Is 42,1-7 / Sl 26 / Jo 12,1-11]. Sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Niceas, abat.

4. ■ Dimarts Sant [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jo 13,21-33.36-38]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. ■ Dimecres Sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prev. domini-

cà, de València; santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

6. □ Dijous Sant [Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jo 13,1-15]. Sant Marcel·lí, mr.; sant Guillem, abat.

7. ■ Divendres Sant [Celebració de la Passió del Senyor: Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16;5,7-9 / Jo 18,1-19,

42]. Sant Joan Baptista de La Salle (Reims, 1651 - Rouen, 1719), prev., fund. Germans de les Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Gemà, monjo.

8. ■ Dissabte Sant. Sant Joan d'Organyà, monjo premonstratès; santa Marcària, vg.

9. □ Diumenge vinent, Pasqua de la Resurrecció del Senyor (litúrgia de les

hores pròpia) [Vetlla: després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6, 3-11 / Sl 117 / Mt 28,1-10. Missa del dia: Fets 10,32a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8) / Jo 20, 1-9 (o bé: Mt 28,1-10). A la missa vespertina, l'Evangeli pot ser: Lc 24, 13-35]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

Diumenge de Rams o de la Passió del Senyor (A)

COMENTARI

Jesucrist es feu obedient fins a la mort, per això Déu l'ha exalçat

Aquest diumenge ve marcat sobretot pel contrast entre la primera part, entrada triomfal de Jesús a Jerusalem i la segona part, la passió del Senyor que llegim a l'evangeli. De fet aquest també és el títol d'aquest diumenge: «Passió del Senyor». La celebració d'avui destaca pel dolor, pel sofriment, per la passió, tot i començar amb una entrada triomfal. La mateixa entrada a Jerusalem porta el segell de la humilitat: *Mira, el teu rei fa humilment la seva entrada, muntat en una somera, en un pollí...* no entra muntat en un cavall en actitud abassegadora i triomfal; és una entrada senzilla i humil. És la humilitat (en el sentit més profund) de la que parla la segona lectura: *Jesucrist que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau.* Era Déu però no es va voler manifestar com a tal sinó amb abaixament i humiliació fins a la mort: *s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu*, la més ignominiosa de totes. Ho veiem a la passió: la traïció d'un dels seus deixebles, la negació de l'altre, la fugida de tots: els assots, l'haver de carregar la creu, ser crucificat i ser-ho enmig de dos bandolers, els insults dels qui passaven, la sensació d'abandó de tots: *Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?*... Ha assumit tot el dolor dels homes, el sofriment de tants innocents... Ho ha fet per sentir-se germà de tots els homes, per fidelitat a la seva missió, per obediència al Pare. en definitiva per amor. Per això tota la Setmana Santa acaba no el Divendres Sant sinó el dia Pasqua, la gran festa de tots els cristians. El Crist ressuscitat ens dona a tots la vida, la llibertat plena, la salvació per sempre. L'amor només pot desembocar en la vida, no en la mort. Per això Setmana Santa és contemplar (sobretot), més enllà del dolor i del sofriment, l'amor de tot un Déu capaç de donar la seva vida per tots nosaltres.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

▶ Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

▶ Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Mateu (Mt 26,14-27,66) (Fragment final)

Arribaren a un indret anomenat Gòlgota, que vol dir lloc de la Calavera. Li oferiren una beguda de vi barrejat amb fel; ell el tastà, però no en volgué beure. Després de crucificar-lo, es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus. I s'assegueren allà per fer la guàrdia. Sobre el seu cap, havien posat escrita la causa de la seva condemna: «Aquest és Jesús, el rei dels jueus.» Dos bandolers foren crucificats juntament amb ell, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra.

Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aires de mofa i deien: «Tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix; si ets el Fill de Déu, baixa de la creu.»

També se'n burlaven els grans sacerdots amb els mestres de la Llei i els notables. Deien: «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix! Ell que és el rei d'Israel, que baixi ara de la creu i creurem en ell. Confiava en Déu: que l'alliberi, doncs, si tant se l'estima, ell que deia: Soc Fill de Déu.»

Els bandolers que havien estat crucificats amb ell també li feien els mateixos retrets.

Des del migdia fins a mitja tarda s'estengué una foscor sobre tota la terra. Cap a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: «Eli, Eli, lema sabactani?» Que vol dir: «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?»

Alguns dels qui eren allí deien: «Ara crida Elies.» Un d'ells anà corrents a prendre una esponja xopa de vinagre i la posà al capdamunt d'una canya perquè begués. Però els altres li deien: «Deixa'l estar. A veure si ve Elies a salvar-lo.»

Jesús tornà a cridar amb tota la força i expirà.

En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix, la terra tremolà, les roques s'esberlaren, els sepulcres s'obriren i resuscitaren molts cossos dels sants que hi reposaven; després de la resurrecció de Jesús sortiren dels sepulcres, anaren a la Ciutat Santa i s'aparegueren a molts. Quan el centurió i els soldats que guardaven Jesús veieren el terratrèmol i tot el que havia passat, s'esveraren molt i deien: «És veritat: Aquest home era Fill de Déu.»

▶ Lectura de la profecia de Isaïas (Is 50,4-7)

El Señor Dios me ha dado una lengua de discípulo; para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabila el oído, para que escuche como los discípulos. El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salivazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

▶ Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo Jesús, siendo de condición divina, no retuvo ávidamente al ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo tomando la condición de esclavo, hecho semejante a los hombres. Y así, reconocido como hombre por su presencia, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo exaltó sobre todo y le concedió el Nombre-sobre-todo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

▶ Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Mateo (Mt 26,14-27,66) (Fragmento final)

Cuando llegaron al lugar llamado Gòlgota, que significa «lugar del Cráneo», le dieron de beber vino con hiel. Él lo probó, pero no quiso tomarlo.

Después de crucificarlo, los soldados sortearon sus vestiduras y se las repartieron; y sentándose allí, se quedaron para custodiarlo. Colocaron sobre su cabeza una inscripción con el motivo de su condena: «Este es Jesús, el rey de los judíos.»

Al mismo tiempo, fueron crucificados con él dos ladrones, uno a su derecha y el otro a su izquierda.

Los que pasaban, lo insultaban y, moviendo la cabeza, decían: «Tú, que destruyes el Templo y en tres días lo vuelves a edificar, ¡sálvate a ti mismo, si eres Hijo de Dios, y baja de la cruz!».

De la misma manera, los sumos sacerdotes, junto con los escribas y los ancianos, se burlaban, diciendo: «¡Ha salvado a otros y no puede salvarse a sí mismo! Es rey de Israel: que baje ahora de la cruz y creeremos en él. Ha confiado en Dios; que él lo libre ahora si lo ama, ya que él dijo: “Yo soy Hijo de Dios.”»

También lo insultaban los ladrones crucificados con él.

Desde el mediodía hasta las tres de la tarde, las tinieblas cubrieron toda la región. Hacia las tres de la tarde, Jesús exclamó en alta voz: «Elí, Elí, lema sabactani», que significa: «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?». Algunos de los que se encontraban allí, al oírlo, dijeron: «Está llamando a Elías». En seguida, uno de ellos corrió a tomar una esponja, la empapó en vinagre y, poniéndola en la punta de una caña, le dio de beber. Pero los otros le decían: «Espera, veamos si Elías viene a salvarlo.»

Entonces Jesús, clamando otra vez con voz potente, entregó su espíritu.

Inmediatamente, el velo del Templo se rasgó en dos, de arriba abajo, la tierra tembló, las rocas se partieron y las tumbas se abrieron. Muchos cuerpos de santos que habían muerto resucitaron y, saliendo de las tumbas después que Jesús resucitó, entraron en la Ciudad santa y se aparecieron a mucha gente.

El centurión y los hombres que custodiaban a Jesús, al ver el terremoto y todo lo que pasaba, se llenaron de miedo y dijeron: «¡Verdaderamente, este era el Hijo de Dios!».